

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: B. Doherty i S. Pardo Quintillán, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 28 czerwca 2005 r. w sprawie T-158/03 *Industrias Químicas del Vallés, S.A.* przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich w którym Sąd Pierwszej Instancji oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2003/308/WE z dnia 2 maja 2003 r. dotyczącej niewłączenia metalaksylu do załącznika I do dyrektywy Rady nr 91/414/EWG oraz cofnięcia zezwoleń na środki ochrony roślin zawierające tę substancję czynną (Dz.U. L 113, str. 8)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 28 czerwca 2005 r. w sprawie T 158/03 *Industrias Químicas del Vallés* przeciwko Komisji zostaje uchylony.
- 2) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji 2003/308/WE z dnia 2 maja 2003 r. dotyczącej niewłączenia metalaksylu do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG oraz cofnięcia zezwoleń na środki ochrony roślin zawierające tę substancję czynną.
- 3) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami niniejszego postępowania oraz postępowania w pierwszej instancji, w tym kosztami postępowania w przedmiocie środków tymczasowych zarówno przez Trybunałem, jak i przed Sądem.

(¹) Dz.U. C 271 z 29.10.2005.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 18 lipca 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie van België — Belgia) — Postępowanie karne przeciwko Normie Kraaijenbrink

(Sprawa C-367/05) (¹)

(Konwencja wykonawcza do układu z Schengen — Artykuł 54 — Zasada *ne bis in idem* — Pojęcie „ten sam czyn” — Różne czyny — Ściganie w dwóch umawiających się państwach — Czyny powiązane tym samym zamiarem przestępnym)

(2007/C 235/09)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van Cassatie van België

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Norma Kraaijenbrink

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hof van Cassatie van België — Wykładnia art. 54 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach (Dz.U. 2000, L 239, str. 19) — Zasada *ne bis in idem* — Czyny odrębne, lecz związane wspólnym zamiarem i z tego względu stanowiące pod względem prawnym jeden czyn — Podobieństwo lub brak podobieństwa czynów w rozumieniu art. 54 — Ujawnienie, po skazaniu w jednym państwie, innych czynów popełnionych w tym samym okresie co czyny ukarane i stanowiące wraz z nim realizację tego samego zamiaru przestępnego — Możliwość ukarania za te dodatkowe czyny — Uwzględnienie kary orzeczonej wcześniej w pierwszym państwie

Sentencja

Wykładni art. 54 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. zawartego między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec i Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanej w dniu 19 czerwca 1990 r. w Schengen należy dokonywać w następujący sposób:

- decydujące kryterium dla celów zastosowania tego przepisu stanowi kryterium tożsamości zdarzenia, rozumiane jako istnienie całości, na którą składają się nierozdzielnie ze sobą związane zachowania, niezależnie od kwalifikacji prawnej tych zachowań lub chronionego interesu prawnego;
- różne czyny polegające, w szczególności, z jednej strony na przyjęciu ukrywaniu w jednym z umawiających się państw środków pieniężnych pochodzących z handlu środkami odurzającymi, a z drugiej strony na upłynieniu w punktach wymiany walut znajdujących się na terytorium innego umawiającego się państwa środków pieniężnych pochodzących również z takiego handlu, nie mogą być uważane za „ten sam czyn” w rozumieniu art. 54 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen jedynie na tej podstawie, że właściwy sąd krajowy stwierdzi, że czyny te są powiązane tym samym zamiarem przestępnym;
- do właściwego sądu krajowego należy ustalenie, czy stopień tożsamości i powiązania wszystkich okoliczności faktycznych, które podlegają porównaniu, pozwala — w świetle wskazanego decydującego kryterium — na stwierdzenie, że chodzi o „ten sam czyn” w rozumieniu art. 54 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen.

(¹) Dz.U. C 48 z 25.2.2007.